

1944. gadā Briselē, viņš pēckara valdībās bija ārlietu ministrs un premjerministrs. 1945. gadā P. A. Spāks ieguva starptautisku atzinību, tiekot ievēlēts par Apvienoto Nāciju Ģenerālās Asamblejas pirmās sesijas priekšsēdētāju. 1956. gadā Ziemeļatlantijas alianses (NATO) padome viņu izvēlējās par NATO ģenerālsekretāru.

Devums Eiropai

P. A. Spāka talants runas mākslā bija plaši izdaudzināts: viņš bija cilvēks, kurš mācēja citiem likt ieklausīties, un viņam bija lieliskas pārliecināšanas spējas. Šie talanti kopā ar vīziju par Eiropas sadarbību padarīja viņu par vienu no nozīmīgākajiem Eiropas integrācijas projekta realizētājiem.

Beniluksa izveide

Lai arī pēc Otrā pasaules kara lielākā Eiropas daļa bija drupās, P. A. Spāks saskatīja iespēju palīdzēt Eiropai atgūt spēkus, izmantojot ekonomisko un politisko sadarbību. Karš viņam lika saprast to, ka sadarbošanās kopēja mērķa vārdā ir daudzkārt produktīvāka nekā cīņīšanās savā starpā. P. A. Spāku uzskata par vienu no ES dibinātājiem, jo viņš saredzēja potenciālu pēckara Eiropas apvienošanā. Tam par pierādījumu ir Beniluksa izveide 1944. gadā.

Kamēr Spāks strādāja Londonā, kontinentālajā Eiropā karš ritēja savu iznīcinošo gaitu. Bet kopā ar saviem Nīderlandes un Luksemburgas kolēģiem viņš darbojās pilnīgi jaunā un ārkārtīgi ambiciozā projektā. 1944. gadā tika nodibināts Beniluks: muitas savienība starp Beļģiju, Nīderlandi un Luksemburgu. Tā bija vienkārša, bet nekad iepriekš neredzēta un nerealizēta ideja. Trīs valstu robežās bija garantēta brīva naudas, cilvēku, pakalpojumu un preču plūsma — iedvesma turpmākajai Eiropas integrācijai.

Mesīnas konference

1955. gadā Eiropas līderi Mesīnas konferencē izvēlējās P. A. Spāku par komitejas (Spāka komitejas) priekšsēdētāju ar mērķi sagatavot ziņojumu par Eiropas kopējā tirgus izveidi. Mesīnas konferencē

Beniluksa valstis ieteica Eiropas integrācijas atjaunošanai par pamatu ņemt kopējo tirgu un integrāciju transporta un atomenerģijas nozarēs. Šis “Spāka ziņojums” kalpoja par pamatu 1956. gada starpvaldību konferencei par kopējo tirgu un “Euratom”, kā arī noveda pie Romas līgumu parakstīšanas 1957. gada 25. martā, izveidojot Eiropas Ekonomikas kopienu 1958. gadā. P. A. Spāks parakstīja līgumu Beļģijas vārdā.

Savas politiskās karjeras laikā P. A. Spāks vienmēr ar lielu degsmi aizstāvēja Eiropas integrācijas un Eiropas Komisijas neatkarības nozīmīgumu: “Eiropas nākotnei jābūt pārvalstiskai Eiropai.” Tā viņš izteicās, lai atvairītu Francijas prezidenta Šarla de Golla 1962. gada “Fušē plānu”, kas paredzēja liegt britiem ieeju Eiropas kopienās, kā arī vājināt šo kopienu pārvalstiskos pamatus. P. A. Spāka iecerētajai Eiropas vienotībai lielākoties bija ekonomisks raksturs. Beļģijas valstsvīrs vēlējās arī politisku apvienošanu, bet ne uz kopējā tirgus valstu pamatiem vien. Tādēļ viņš bija pret jebkādam turpmākām darbībām, līdz nebūtu notikusi Lielbritānijas ekonomiskā integrācija šajā savienībā. Viņš aizgāja no politikas 1966. gadā un nomira 1972. gadā Briselē.



P. A. Spāks 1965. gadā Beļģijas vārdā paraksta Eiropas līgumu.

Uzticīgs Eiropai

P. A. Spāks vēstures grāmatās ierakstīts kā Eiropas integrācijas virzītājs. Jau pirms jebkādas Eiropas ekonomiskās un politiskās sadarbības reālā sākuma viņam bija kvēla ticība Eiropas kopējam projektam. Viņš bija uzticīgs Eiropai un lūkojās pāri savas valsts robežām.